

λυξ γίνεται ἄνθος, ἀλλ' ὁ κἀνθαρος δὲν κινεῖται· μένει ἐκεῖ χωρὶς νὰ ἐννοῇ νὰ κινηθῇ, παχύνεται καὶ δὲν ἐγκαταλείπει τὴν θέσιν του οὔτε μετὰ τὴν πτώσιν τῶν ὑπὸ τοῦ φθινοπώρου ἀποσπασμένων πρώτων φύλλων. Οὕτω συμβαίνουν τὰ πράγματα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Οὐδεὶς εἶναι χρυσαλλίς, ἀλλὰ πάντες κἀνθαροί. Δέον νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι εἶναι ὁ ἄηρ τῆς χώρας...

[Ἐπεται συνέχεια].

in April 1934

ΔΜΛ.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

αὐτὸ ἐν τῇ [Συγεία] τῇ 10

Διὰ τίνα λόγον μυστηριώδη, ἀνεξήγητον, ἀκατάληπτον εἶναι καταδικασμένη ἡ ἀνθρωπότης νὰ διαχῇ τὸ πλεῖστον τοῦ ἑαυτῆς βίου στένουσα καὶ ἐν θλίψει καὶ ἄλγει; Εἶναι τόσον μακρὸς ὁ βίος ἡμῶν, ὥστε καθίσταται ἐπ' ἀνάγκης, πρὸς διακοπὴν τῆς μονοτονίας, νὰ ποικιλλῇται οὗτος, καὶ μάλιστα διὰ ποικιλιμάτων παρεμφερῶν πρὸς τὰ στίγματα, ἅτινα στίζουσι μετ' ἀλγηδόνων φρικτῶν οἱ ἄγριοι τῆς Πολυνησίας ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτῶν; Ἡ προβαλλομένη ἐρώτησις δὲν εἶναι ἐκ τῶν εὐχερῶς λυομένων. Τὸ παροιμιώδες καταστάν Ἀνατολικὸν ζήτημα εἶναι μὴ δὲν, παραβαλλόμενον πρὸς τὸ προκείμενον, πολλὰ δέ, ἔξοχα ἄλλως ἀληθῶς, πνεύματα, συνετρίβησαν, μὴ δυνάμενα νὰ λύσωσι τὸ ἄλυτον τοῦτο ζήτημα, οὐδεὶς δὲ μὲχρι τοῦδε Ἀλέξανδρος κατάρθρωσε νὰ κόψῃ τὸν Γόρδιον αὐτὸν δεσμόν. Οἱ πάντες, εἴτε ἐπικουρείοι εἴτε στωϊκοί, συμφωνοῦσιν ἐν τούτῳ, ὅτι ὁ πάγκalos οὗτος κόσμος, ἐν ᾧ ζῶμεν καὶ ὡς διαβάται ἡ ἔδοιπόροι ἐφήμεροι ἐροῦμεθα καὶ ἀναχωροῦμεν, εἶναι πρὸς τοῦ κλαυθμῶνος. Βεβαίως εὐτυχία τις ὑπάρχει, ἀλλὰ καὶ αὕτη εἶναι τόσον μικρά, μηδαμινή, ὥστε πρὶν ἢ γευθῶμεν αὐτῆς, διεκφεύγει ἀπὸ τῶν χειλέων ἡμῶν καὶ κεχνηνότες ὡς ὁ Τάνταλος βλέπομεν ἀποσυρομένους τοὺς κλῶνας αὐτῆς ἀπὸ τοῦ πειναλέου στόματος ἡμῶν. Ἀλλὰ διότι ταῦτα οὕτως ἔχουσι, πρέπει διηνεκῶς νὰ θρηνηλογῶμεν, νὰ βύσωμεν τὰ ὦτα πρὸς πᾶσαν, ἔστω καὶ διεκφεύγουσαν, ἁρμονίαν, νὰ συσφιγῶμεν ἐρμητικῶς τὰ χεῖλη πρὸς πᾶσαν προσφερομένην ἡμῖν εὐδαιμονίαν κύλικα, νὰ ἐξορῶμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα μὴδὲν ἐκ τῶν τόσων θαυμασιῶν τῆς φύσεως ἴδωμεν; Διότι αὖριον θὰ βρέξῃ ἴσως, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνοιξώμεν ἀπὸ σήμερον τὸ ἀλεξιβρόχιον, καὶ νὰ περιτυλιχθῶμεν ἀπὸ τοῦδε ἐντὸς θερμῆς μηλωτῆς; Διότι ἀφ' ἑκταῶς θὰ ἐπέλθῃ ὁ χειμὼν, δὲν πρέπει ν' ἀπολαύσωμεν τὸ ἔαρ, ὅσον ἐφήμερον καὶ ἂν ὑποτεθῇ; Διότι τέλος θὰ ἀποθάνωμεν ἡμέραν τινά, πρέπει νὰ μὴ ζήσωμεν σήμερον καὶ αὖριον; Ἐνταῦθα προσέκοψαν πολλὰ πνεύματα ἰσχυρὰ καὶ οἰκτρῶς κατασυνετρίβησαν ὡς πλοῖα ἄνευ πηδαλίου καὶ ἔρμα-

τος ἐπὶ τῶν βράχων τοῦ βυρωνισμοῦ καὶ τῆς ἀπογνώσεως. Καὶ ἐξηγεῖται μὲν τὸ πρᾶγμα ὅταν πιεῖται τὸ στήθος τοῦ φιλοσόφου ἢ μολυβδίνῃ ἀτμόσφαιρα τῶν βορείων κλιμάτων, ἀλλὰ δι' ἡμᾶς τὰ τέκνα τῆς μεσημβρίας, δι' ἃ θαλπερὸς αἰετοῦ ἀνατέλλει ὁ ἥλιος καὶ δι' ἃ ἡ ἐκ τοῦ χειμῶνος εἰς τὸ ἔαρ καὶ τὰ ἀνάπλιν μετὰ βασις γίνεται σχεδὸν ἀνεπαίσθητος, δι' ἃ ἡ μήτηρ Φύσις ἰδιαίχουσιν ὅλως, φαίνεται, στοργὴν τρέφει, ὁ βυρωνισμὸς εἶναι γελοῖος, ἡ ἀντιγραφὴ τῆς μελαγχολίας οἰκτρὰ καὶ ἡ μίμησις ἀηδής. Τούτου ἕνεκα ὁ Δ. Παπαρηγόπουλος καὶ ὁ Σπ. Ν. Βασιλειάδης, ἀηδόνες προικισθεῖσαι δι' ἐξόχως ἡδέας φωνῆς, πρὸ τῆς ὥρας ἐσίγησαν καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς, ἂν μὴ ἡ Ἀνθρωπότης ὅλη, ἡδίκως καὶ προῶς ἐστερήθη τῶν καλλικελεύων ἡσυχιαῶν αὐτῶν. Τὸ δὲ ἐκ τούτου κέρδος ποῖον; Καὶ αὐτοί, ἀσθενεῖς καὶ ἐκνευρισμένοι ἀπεχώρησαν τῆς σκηνῆς τοῦ βίου, καὶ οἱ θεαταὶ οὐκ ὀλίγον ἐδηλητηρίασθησαν ἐκ τῶν στόνων αὐτῶν. Ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, ἡ κατ' ἐξοχὴν θρησκεία τῆς ἐλπίδος, οὐδόλως, φαίνεται, ἐπέδρασεν ἐπ' αὐτῶν καὶ παγερὸς ὁ τάρος καλύπτει τὸσον πνεῦμα, τόσην ποιήσιν!

Ὁ Δημήτριος εἰργάζετο ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς αὐξάνειν τῆς περιουσίας αὐτοῦ καὶ ἡ Μαρία πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς αὐξάνουσης τῇ ἡλικίᾳ Εὐδοκίας. Ἀμέριμοι περὶ τοῦ ἀπωτέρω μέλλοντος, ἐναποτεθειμένοι ἔχοντες τὰς περὶ αὐτοῦ ἐλπίδας τῷ Θεῷ, διήγον εὐτυχεῖς, ἕνα μόνον τρέφοντες πόθον, νὰ ἴδωσι καὶ πάλιν ἀλλήλους. Ἡ δὲ συνεπληροῦντο ἐξ σχεδὸν ἔτη, καὶ εἴπερ ποτὲ ζωηρότερος καθίστατο ὁ καὶ ἄλλως δεδιχολογημένος πόθος οὗτος. Ἐν ταῖς πρὸς τὸν σύζυγον ἐπιστολαῖς ἡ Μαρία ὑπερίμνησκε τὰς χάριτας τῆς μικρᾶς κόρης, τὰ ἐξαιρετα προτερήματα, δι' ὧν ἦτο πεποικισμένη, καὶ τὸν καταβιβρώσκοντα αὐτὴν πόθον τοῦ νὰ τὸν ἴδῃ τέλος. Ἐν τινι μάλιστα τῶν ἐπιστολῶν αὐτῆς ἀκατανόητως καὶ ἐν στιγμῇ ἴσως μελαγχολίας δεινῆς ἡ ἀνερμηνεύτου ψυχικῆς προαισθήσεως διέφυγε τὴν Μαρὶαν ἔκφρασις τις φόβου, ἀδικαιολογήτου μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ ἀοράτου, ἀλλ' ἴσως οὐχὶ καὶ ἀνυπόκτου. Ἐφοβεῖτο ἡ Μαρία καὶ ἤθελε νὰ ἦναι πλησίον αὐτῆς ὁ Δημήτριος. Οὕτως ἡ ψυχὴ ἡμῶν, καταλείπουσα ἔστιν ὅτε τὸ βαρὺ αὐτῆς σκῆνος, ἐν στιγμαῖς ὑπερτάτης πνευματικῆς ἐντάσεως, ἀποχωρίζεται τῆς ὕλης, καὶ, μεταρσιυμένη ὑπεράνω τῆς αἰσθητῆς ἀτμοσφαιρας, βυθίζει τὸ ὀξυδερκὲς αὐτῆς βλέμμα εἰς τὰς ἀχανεῖς χώρας τοῦ ἀγνώστου καὶ διορατικῶς μακρὰν, ὡς διακρίνει ὁ ἀετὸς ἀπὸ ὕψους ἀμετρήτου τὸ ἐπὶ τῆς γῆς ἔρπον ζῴφιον. Δὲν συνέβη πολλάκις ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν, ἐν μέσῳ τῆς περιβαλλούσης ἡμᾶς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας, νὰ καταλαβανώμεθα αἴφνης καὶ ἄνευ προφανοῦς λόγου ὑπὸ μελαγχολίας, τὴν δὲ τέως αἰθρίαν τοῦ μετώπου ἡμῶν νὰ διαδεχθῇ ἀπροσδοκῆτως, ἀναι-

τιολογήτως μελαγχολία καὶ λύπη, ὧν οὐδ' ἡμεῖς αὐτοὶ γινώσκουμεν τὴν ἀρχὴν καὶ αἰτίαν; Τότε δὲ μόνον ἐννοοῦμεν τὸν λόγον, ὅταν μετὰ παρέλευσιν ἡμέρας ἢ ἡμερῶν πληροφορούμεθα ὅτι, ἡμῶν ἀπόντων μακρὰν, δεινὴ συμφορὰ ἐπλήξε τὸν ἡμέτερον ἢ τὸν προσφιλοῦς τινος προσώπου οἶκον. Δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ καὶ ἐν ὄνειροις οὐχὶ ὀλιγάκις, καὶ δὲν φέρουσιν οἱ φιλοσοφοῦντες ὡς ἐν τῶν περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς τεκμηρίων τὴν καθ' ὅσον ἐγγήγορσιν αὐτῆς;

Ὁ Δημήτριος τρέμων ἐπ' ἀνέλαβε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς περικοπῆς ἐκείνης τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐλησμονήσεν, ἐν μέσῳ τῶν ἀσχολιῶν του, τὰς δυσχερεῖς αὐτῆς ἐντυπώσεις καὶ γοργότερον ἐξεπλήρου τὸ ἑαυτοῦ ἔργον, ἀποδεχόμενος καὶ αὐτὸς ὅτι ἀληθῶς δὲν ἔπρεπε νὰ παρατείνῃ ἐπὶ πολὺ ἐτι τὴν ἐν τῇ ξένῃ διατριβὴν αὐτοῦ. Ἄλλως ἡ Μαρία ἔγραφεν: «Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη ἀκόρεστος· ὅσα καὶ ἂν ἀποκτήσῃ, οὐδέποτε θὰ εἴπῃ ἐκουσίως Ἀρκεῖ! Ἀρκέσθητι, ἀγαπητέ μου Δημήτριε, εἰς τὰ κερδήθέντα, ἅτινα θὰ μᾶς ἀρκέσωσιν ἐφ' ἱκανὸν χρόνον νὰ συζήσωμεν ἐν ἀρετῇ εὐπορίᾳ, ἀπολαμβάνοντες πῦν ὅ,τι ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ μᾶς ἐπέδωκε πρὶν ἢ ἡ νεότης ἡμῶν μαρνανθῇ καὶ ἡ κόρη ἡμῶν παρὰ σκῆν ὑπερβῇ περὶ προσέχουσ ἀποκαταστάσεώς της. Ἡ Πόλις πάντοτε μένει εἰς τὸν τόπον της· δὲν φεύγει. Ἡμεῖς φεύγομεν, ἡμεῖς γηράσκομεν. Ἐλθέ, καὶ πάλιν, ὅταν θέλῃς, ἀναχωρεῖς. Σπεῦσον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀνυπομόνης ἀναμενούσης οἰκογενείας σου». Καὶ βεβαίως ἡ Πόλις δὲν ἀναχωρεῖ ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς, ἀλλ' αἱ περιστάσεις, καθ' ἃς δύναται τις νὰ κερδήσῃ ὀλίγα χρήματα, δὲν παρυσίζονται πάντοτε. Εἰς τοῦτο δὲ ἂν προσθέσῃ τις καὶ τὸ ἀληθῶς ἀπληστον τοῦ ἀνθρώπου, θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Δημήτριος δὲν εἶχεν ὅλως διόλου ἄδικον.

Οἱ φόβοι τῆς Μαρίας, οὓς εἰς οὐδένα τῶν συγγενῶν, πλὴν τοῦ Δημητρίου, εἶχεν ἐκμυστηρευθῇ, ἤρξαντο γινόμενοι ἐπαίσθητοί. Τὸ ὅλον ἐν αὐτῷ καλὸς τῆς συζύγου τοῦ Δημητρίου εἴκνευ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν πλείονας θυμαστέας. Ἡ Μαρία ἤρξατο ἀνησυχοῦσα οὐχὶ δὲ ὀλιγάκις νῦχτο νὰ ἦτο ὀλιγότεροι ὥραια ὅπως ἦναι ἀσφαλεστέρα, διατηροῦσα ἀλώβητον τὸν πρὸς τὸν Δημήτριον ἔρωτα καὶ τὴν πρὸς τὴν Εὐδοκίαν στοργὴν αὐτῆς καὶ ζῶσα ἐν ἡσυχίᾳ. Τὶ ὥφειλε ἡ τόση καλλονὴ αὐτῆς, ἀφ' οὗ διέτρεχε τοσοῦτους κινδύνους; Δὲν ἦτο δῶρον ἁδωρον, ἀφ' οὗ ὑπεβλέπετο καὶ παρηκολοθεῖτο ἐπιβούλως ὁσάκις ἐξήρχετο τῆς οἰκίας αὐτῆς; Καὶ τί θὰ ἐγίνετο ἡ Εὐδοκία, ἂν ἡπειλεῖτο ἡ μήτηρ της ὑπὸ ἀσελγῶς τινος, ἀπόντος τοῦ συζύγου; Τίς θὰ ἔτενεν αὐτῇ χεῖρα ἀρωγόν, ἂν ὁ ἐπιβουλεύς ἦτο ἰσχυρὸς τις; Καθ' ἐκαστὴν πρὶν ἢ κατακλιθῇ ἀπέτεινε θερμὴν εἰς τὴν Θεοτόκον δέησιν ὑπὲρ τοῦ συζύγου καὶ τοῦ τέκνου της ὑπὲρ, ἑαυτῆς. Κατὰ πᾶ-

σαν πρωίαν, ὅτε ἠγείρετο ἅμα τῷ πρώτῳ λυκόφωτι, εὗρισκε τὸ προσκεφάλαιον αὐτῆς βεβρεγμένον ἐκ τῶν δακρῶν, ἅτινα κατὰ τὴν νύκτα ἔρρεον ἐκ τῶν ὠραίων αὐτῆς ὀφθαλμῶν. Ὑπὸ φρικωδῶν ὀνείρων ταρασσομένη ἔντρομος ἀνεκάρητο ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἔτεινε τὸ οὖς εἰς τὴν ἡρεμίαν τῆς νυκτός, ζητοῦσα νὰ ἀνακαλύψῃ ψόφον τινά, νὰ ἀκούσῃ θόρυβον, τριγμόν τινα. Ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν πατοῦσα ἵπρος ἤγγισε τὴν κλίνην τῆς Εὐδοξίας καὶ ὅτε ἐβεβαιούτο ὅτι ἀμέριμνος ἐκοιμάτο τὸν ἀγγελικὸν αὐτῆς ὕπνον, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κλίνην αὐτῆς καὶ σταυροκοπομένη ἔκλειε τὰ κεκμηκότα βλέφαρα, ἐλπίζουσα νὰ εὕρῃ ἀνακούφισιν. Ἡ ζωὴ αὐτῆς εἶχε καταστῆ διαρκὲς μαρτύριον. Πόσον ἐζήλευε τὴν πενθερὰν αὐτῆς, ἥτις, προλαβοῦσα, ἐκοιμήθη ἐν ἡσυχίᾳ τὸν αἰώνιον ὕπνον!

[Ἐπεὶ συνέχεια].

IOAKHIM BALABANHS

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον διήγημα εἶνε ἔργον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει γνωστῆς δεσποινίδος *Αλεξάνδρας Παππαδοπούλου*. Ἡ νεαρά, ἀλλὰ δόκιμος συγγραφεῖς, ἂν καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου τῆς μόλις, παρέσχε μέχρι τοῦδε πολλὰ δείγματα τῆς ἐν τῇ δημιουργικῇ φιλολογίᾳ ἐπιδόσεώς της, παντοῖα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Σαταρίσκη* καταχωρίσασα ἐν περιοδικῶς, ἐσχάτως δὲ ἐκδοῦσα ὑπὸ τὸ ἀληθὲς αὐτῆς ὄνομα *Δεσμίδα Διηγημάτων*, ἧς ἔγραψε τὸν πρόλογον ὁ ἡμέτερος συνεργάτης κ. Ξενοπούλος. Ἡ διειδυσαία τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* θεωρεῖται εὐτυχὲς παρέχουσα σήμερον εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς τῶν νέων περίτεχνον ἔργον τῆς διακεκριμένης δεσποινίδος, ἐν ᾧ ἐπανηβί ἀδιάστος χάρις, ἀρότης ταρβενικὴ αἰσθημάτων, ψυχολογικὴ δύναμις ἐν τῇ εὐσχημῇ ἀφελείᾳ, διδακτικὴ ἀλήθεια, πρὸ πάντων δὲ γλῶσσα ἀπλὴ καὶ τρυφερά, καθαυτὸ λεπτεπίλεπτον τρίχαπτον, τὸ ὁποῖον μόνον γυναικεῖα χεὶρ ἐδύνατο νὰ ἐπιτηδεύῃ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΑ ΣΕΛΙΣ

Διήγημα

Ἡ Δομνίκη πρὸς τὴν Μαρίαν
Μαρίκα μου,

Ἡ ἐπιστολὴ σου ἀντὶ νὰ μοῦ προξενήσῃ δάκρυα, μ' ἔκαμε νὰ γελάσω... μ' ἐνθύμισε μίαν σελίδα τῆς ἰδικῆς μου ζωῆς. Τὴν σελίδα αὐτὴν θὰ σοῦ τὴν γράψω πιστεύω, μόλῃν τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀποστροφὴν σου, θὰ διαβάσῃς τὴν ἐπιστολὴν τῆς Δομνίκης σου· ἀφοῦ μ' ἔγραψες ἔπρεπε νὰ σκεφθῇς πῶς θὰ ἔχῃς ἀργὰ ἢ γρήγορα ἀπάντησιν.

Ἡγάπησα καὶ ἐγώ. Δὲν θὰ σοῦ διηγηθῶ πῶς τὸν ἐγνώρισα καὶ δὲν θὰ σοῦ εἰπῶ τὸ ὄνομά του... τὸν ἠγάπησα ὅμως πολὺ... αὐτὸ σοῦ τὸ γράφω. Ἐγὼ ἡ λάλος, ἡ εὐθυμος, ἐμπρός του ἤμην σιωπηλὴ σὰν πεθικμένη. Ὅ,τι ἔλεγα ἦτο τόσο ἀνόητο, ποῦ κατόπιν ἔκλαια καὶ ἔλεγα ἀπελπισμένα — ἄς μὴν τῶλεγα κί' αὐτό.

Ὑπόθεσε πῶς ἦτο συγγραφεὺς καὶ πῶς εἶχα μιά μικρὴ συγγένειά μαζί του. Τὸ πρῶτον μ' ἔκαμνε νὰ τὸν θαυμάζω — καὶ ὁ θαυμασμός ξεύρει πῶς εἶναι ἐπικίνδυνος — τὸ δεύτερον μ' ἔκαμνε νὰ τὸν βλέπω σχεδὸν κάθε μέρα. Τότε δὲν ἐγνώριζα ἀκόμα τοὺς συγγραφεῖς... ἐνόμιζα πῶς τὰς ὠραίας ιδέας ποῦ σὰν διαμάντια σκορπίζουν, τὰς ἔχουν ὡς ἀρχὰς των. Δὲν ἤξευρα πῶς ἡ δημιουργικὴ δύναμις εἶναι προσδόν ἀνεξάρτητον τοῦ χαρακτῆρος τῶν κατεχόντων αὐτήν. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐμβήκεν ὀλόκληρος εἰς τὴν καρδίᾳ μου. Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤκουσα χίλια στόματα νὰ τὸν ἐξυμνοῦν καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλαμπεν ἀπὸ χάριν καὶ ἀπὸ νεότητα, ἀπεφάσισα νὰ τοῦ ἐκφράσω πρῶτη τὸν ἔρωτά μου.

Εἶχα διαβάσει σ' ἓνα μυθιστόρημα, ὅτι οἱ ἄνδρες εἶναι δειλοὶ καὶ πρῶτον αἱ γυναῖκες ἐξομολογοῦνται.

Μοῦ ἐφάνη ὅτι μ' ἄγαπᾷ... Ἐφαίνετο τρυφερός, περιποιητικὸς πρὸς ἐμέ, καὶ μὰς ἐπεσκέπτετο τακτικά. Καμμιά φορὰ μοῦ ἔρριχνε κἄτι ματιάς!! Ἄχ... ἐπάγωνα τότε... καὶ τὸ βράδυ δὲν ἔμποῦσα νὰ κοιμηθῶ. Τέλος πάντων... τί σοῦ ἔλεγα; Ἄ... πῶς θὰ τοῦ ἐφανέροναι τὸν ἔρωτά μου. Νὰ τὸ ἀποφασίσῃ κανεὶς εἶναι εὐκολο... μὰ ἡ ἐκτέλεσις...

Ἐξάφνα ἀντὶ νὰ τὸν πλησιάσω ἐγώ, μὲ πλησιάζει ἐκεῖνος. Ἡ καρδίᾳ μου κτυποῦσε δυνατὰ καὶ τὰ μάτια μου ἦταν γεμάτα ἀπὸ δάκρυα.

— Δομνίκη, μοῦ λέγει. θέλω νὰ σὰς ἐξομολογηθῶ... καὶ ἐγύρισε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ μάτια του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν μὰς ἀκούει κανεὶς.

Ἡμην βεβαία πῶς θὰ γονυπετήσῃ καὶ θὰ μοῦ πῇ: — σ' ἄγαπῶ.

— Παρῆλθεν ἔτος ἀπ' ὅτου ζῶ ἐνταῦθα... τὸ ἔτος αὐτὸ ὑπῆρξε πολὺ εὐχάριστον δι' ἐμέ... πλησίον συγγενῶν τόσο ἀγαθῶν καὶ εὐκρινῶν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διέλθῃ τις κακῶς.

Πῶς ἐβάσταξα, Μαρίκα μου, καὶ δὲν τὸν ἐφίλησα... ἓνας Θεὸς τὸ ξεύρει... τὰ λόγια του ἦσαν τόσο σύμφωνα μὲ τοὺς διαλογισμούς μου, ὥστε πρὶν νὰ τ' ἀκούσω μὲ ταῦτά μου, τὰ ἐμάντευσα μὲ τὴν καρδίᾳ μου.

— Τώρα ὅμως δὲν εἶμαι πλέον εὐτυχὴς ἄγαπῶ.

Μία χαύνωσις ἀλλόκοτη εἶχε σφαλίσει τὸ στόμα μου, δὲν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ ἐρωτήσω τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπωμένης... ἄλλως τε ἐκεῖνος μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ἐξηκολούθησεν:

— Ἀγαπῶ τὴν Ὀλίαν. Εἰς σέ ἐξεδέλθῃ μου ἀναθέτω, τὴν κατασκοπεῖαν τῆς καρδίας της... τί λέγεις; τί μαντεύεις; μ' ἄγαπᾷ;... καὶ ἡ φωνὴ του ὑπέτρεμεν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

Φαντάσου... ἐνόμισα ὅτι ἀποθνήσκω καὶ ἐτοιμάσθηκα νὰ κάμω τὸν σταυρόν μου... ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ἀξιοπρέπειά μου μοῦ ἐφάνη ὅτι προσβάλλεται ἐψιθύρισα:

— Διατί νὰ μὴ σ' ἄγαπᾷ;...

Ἐκεῖνος... ἐπῆρε τὰ χέρια μου καὶ τὰ

κατεφίλει... ἀπὸ τὴν χαρὰν του... τὰ ἀπέσυρα μὲ φρίκην.

— Θὰ προσπαθῶ νὰ κάμω ὅ,τι ἔμπορῶ γιὰ σένα, καὶ βιάσασα τὸν ἑαυτόν μου, ἐγέλασα, καὶ τοῦ εἶπα γελαστά:

— Καλὰ τέλη 'στοὺς ἔρωτάς σου... καὶ καλὴ ἐπιτυχία 'στὸ διάθεμά μου.

Ὅταν εὐρέθηκα μόνη 'στὸν κοιτῶνά μου, δὲν εἴμπορεῖς νὰ φαντασθῇς τὴν ἀπελπισίαν μου. Ἐκλαία δυνατὰ, καὶ ἔδακνα τὰ χέρια μου διὰ νὰ μὴ ἀκουσθῶν οἱ λυγμοὶ μου... μοῦ ἐφάνηκε κατόπιν ἀπὸ δύο ὥρῶν ἀγωνίαν πῶς ἀποθνήσκω, καὶ ἔκλεισα τὰ μάτια μου... εἶχα ἀποκοιμηθῇ... Ἐβλεπα τὴν Ὀλίαν, τὴν ὠραίαν καὶ πλουσίαν κόρην τοῦ μεγαλεμπόρου Θεοφίλου, μὲ βαρύτιμο νυμφικὸ φόρεμα, κ' ἐκεῖνον νὰ τὴν καμαρόνῃ ἐρωτικά... τότε ἐξεφώνιζα μέσα εἰς τὸν ὕπνον μου καὶ ἔρριπτα τῆς μαξιλαρῆς τοῦ σοφᾶ κατὰ γῆς. Εἶχα κοιμηθῇ 'ντυμένη ἀπάνω 'στὸ σοφᾶ.

Ὅταν ἐξύπνησα, εἶχε ἔξημερώσει. Ἐφόρεσα ἓνα ἐπανωφόρι καὶ ἔτρεξα εἰς τὸ σπῖτι τῆς συμμαθητρίδας μου Ἀνθῆς. Ἐκεῖνη τὰ ἤξευρε ὅλα... ἦτο ἡ μυστικὸ σύμβουλός μου. Δὲν ἤξευρε ἡ ἄμοιρη τί νὰ μοῦ πῇ, μόνον ἔκλαιε μαζί μου. Ἡ πρώτη μου ιδέα ἦτο νὰ κάμω κακὸ εἰς τὴν ἀνόητη, τὴ ψευτοπερήφανη φτιασιδομένη τὴν Ὀλίαν... σὶ δὲν τὸ εἶπα τῆς Ἀνθῆς.

Ἦτο πρῶτὴ καὶ ἐπειροῦσῃ γιὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ εἶχε κάμει τὸ λουτρό Δροσερῆ-δροσερῆ μὲ τῆς καὶ τὸ μεγάλο κ τὸ κάτασπρο μέτωπό της, νεράϊδα. Δὲν εἴμποροῦσε νὰ ἡ καμαριέρα της, ἡ ὁποία περὶ τῆς, καὶ ἐκρατοῦσε τὰ λουτροῦ καὶ μένα μὲ ἓνα πετσί... τόσο πολὺ ἐλαφρὰ καὶ γρήγορα ἔτρεξε... ἐπετοῦσε. Ἡ Ἀνθῆ καὶ ἐγὼ ἐκαθήμεθα 'στὸ παράθυρο, ἀκτένιστες καὶ ἀπεριποίητες. Ἡ Ὀλίαν μὰς εἶδε καὶ ἐφώνησε μὲ τὴ γλυκερὰ φωνή της:

— Ἦταν ὠραία ἡ θάλασσα... ὅχι πολὺ κρύα, πῶς δὲν ἦθατε κορίτσια;

— Ἀργήσα νὰ ἔρρηξῃς, εἶπεν ἡ Ἀνθῆ.

— Δομνίκη, εἰν δὲν ἔχῃς τὴν ἡμέρα σου προωρισμένη, θὰ ἔλθω νύκτωρ καὶ τὸ μεσημέρι μὲ τὸ ἐργασίό μου... Ὁλίσσε! Ἐκοῦνησα τὸ κεφάλι μου καὶ ἐκεῖνη ἔφυγε, ἀφοῦ ἐχαμήλωσε τὸ καπέλο της τὸ ὁποῖον ὕψωσε γιὰ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ μὰς ἰδῇ... ἐχάθηκε εἰς τὸ γύρισμα τοῦ δρόμου τῆς Παναγίας, καὶ ἐγὼ τὴν ἔβλεπα ἀκόμη γελαστή, νὰ κρατῇ 'στὸ χέρι της μὴ μαργαρίτα καὶ νὰ μὰς 'μιλῇ μὲ τόσῃ ἀγάπῃ... Ἐνῶ ἔβλεπα 'στὸ δρόμο ἀφρημένη... διέκρινα ἐκεῖνον νὰ περπατῇ σκεπτικὸς καὶ νὰ φορῇ 'στὸ στῆθος του μὴ μαργαρίτα... βέβαια τὴ μαργαρίτα τῆς Ὀλίας!

Ἐκρυψά τὸ κεφάλι μου ἀπὸ 'πίσω ἀπὸ μὴ γλάστρα βασιλικῶν, τὴν ὁποίαν ἡ Ἀνθῆ εἶχε 'στὸ παράθυρό της... ἐπέρασε χωρὶς νὰ μὲ παρατηρήσῃ, μόνον ὅταν ἐγύρισε τὸν δρόμο, ποῦ εἶναι 'στοὺς πρῶ-